

Íjász Európa Bajnokság és Olimpiai Kvótaszerző verseny

Antalya, 2021. május 31-június 6.

Első nemzetközi versenyemre készültem kontinentális bíróként még 2019 őszén, amikor megpályáztam két verseny bírói csapatába való bekerülést. Az egyik egy Európa Kupa volt, ezt tartottam reálisan elérhetőnek kezdő kontinentális bíróként, a másik pedig az Európa Bajnokság volt, amit inkább csak amolyan vágyálomként pályáztam meg. Nagy öröm, és megtiszteltetés ért, amikor 2020 januárjában az Európa Bajnokság bírói karába kaptam meghívást. Persze ekkor még egy másik, covid előtti időszámítás szerint zajlottak az események...

Azután minden a feje tetejére állt, elhalasztották az Olimpiát, és az Európa Bajnokságot lemondták, úgy tűnt, nem is kerül megrendezésre egyáltalán, és a kvótaszerzésre más versenyt, más szisztémát dolgoznak ki. Majd idén tavasszal újra felmerült a kérdés, ha megrendeznék az EB-t, vállalnám-e a részvételt, persze egy teljesen bizonytalan helyzetben, hogy akár az utolsó pillanatban is lemondhatják, és az utolsó percig kétséges volt, hogy teljes programot valósítanak meg, vagy csapatversenyek nélkül, egy csonka versenyt lehet csak rendezni. Végül egy teljes értékű verseny kerekedett ki 40 ország 279 sportolójának a részvételével.

Az utazás végül, miután Törökország is elfogadta a magyar oltási igazolványt, teljesen simán ment. A két magyar íjással, Balogh Mátyással és Orosz Viktorral, valamint a csapatkapitánnyal, Wenger Attilával egy gépen utaztunk, mondjuk sok választás nem volt, igen megritkult a menetrend, Ferihegy kongott az ürességtől. A Török Riviéra központjában sem a szokásos nyáreleji hangulat uralkodott, komoly kijárási korlátozások vannak érvényben, este nyolctól minden nap, és vasárnaponként minden zárva, teljes kijárási tilalom, az utcára sem mehetnek ki a helyi lakosok, csak a turisták, bár azokból sem sokkal találkoztam. Épp vasárnap volt az egyetlen nap, amikor volt időm szétnézni, így abban a nyomasztó élményben volt részem, hogy egy egyébként túlszűfolt turistaparadicsomban, ahol lépni nem lehet a tömegetől, és minden méteren egy bazárba akar berángatni valami kufár, most teljesen üres volt, csak a mindenhol szabadon lézengő macskák és kutyák lustálkodtak lépten - nyomon. Persze, ha valaki azt hiszi, hogy ez megakadályozta a leleményes törököket abban, hogy rám varrjanak 3 gombóc fagyit, egy rakás édességet, némi fűszert meg pár hűtőmágnest, akkor az nagyon téved...

A versenyen szerencsére a folyamatos maszk használaton kívül nem sokban volt érzékelhető a covid jelenléte, egészen olyan volt, mit amilyennek lennie kell, persze nézők nélkül, és a versenyből kiesett íjászokat is azonnal kiterelték a pályáról. Az időjárás minden arcát megmutatta, volt vihar, villámlással, sorozat közben leállított majd számos technikai hibával megszagotott kvalifikáció után a szél végig velünk maradt, és minden honnét fújt, lökdösött, kavargott.

Rendhagyó verseny volt ez, hiszen a pénteki nap teljes egészében az olimpiai kvalifikációs tornáról szólt. A legjobb 4 egyéni versenyző nyerhetett kvótát, országonként egyet. A szerencsésebb helyzetben lévő országok tehát akár 3 versenyzőt is indíthattak az egy kvótáért. Ebből következőleg, ha egy országból két versenyző is bejut a legjobb négy közé, akkor is csak egy kvótát nyernek, és így a soron következő helyezett örülhet a kvótának. Ez meg is történt a férfi és a női versenyen egyaránt. Kicsit fura volt látni, hogy ez meglepte a szervezőket, és a helyszínen tanakodtak, hogy akkor mi alapján legyen meghatározva, hogy ki az ötödik-nyolcadik helyezett, mert szett-rendszerben ez nem annyira egyértelmű. A magasabb szett-pontszámot vették alapul, ezen belüli egyenlőség esetén pedig a lőtt körök összegét. A hölgyeknél a nyolc között két francia, két spanyol és két török is volt, így végül a 7. helyezett szlovák leány örülhetett a kvótának, a 4. helyezett spanyol lány meg hiába hitte fél órával korábban, hogy 4. közé lőtte magát, és ezzel szerzett egy kvótát az országának, a bronzdöntőben egy másik spanyoltól kikapott, így mégsem ő utazhat Tokióba. A férfiaknál is megesett, hogy két francia fiú egymás ellen lőtte az elődöntőt, ahol a vesztes bizony fél lábbal az olimpián érezhette magát, majd végül csalódottan vette tudomásul, hogy a szerencsés 5. helyezett szlovén lesz az olimpia résztvevője. Nagy feszültség jellemezte ezt a napot, a reflex (olimpiai) kategóriában versenyzők kvótáért jöttek elsősorban, az EB érmek csak vigasztalást jelenthettek azoknak, akiknek a kvóta nem jött össze.

A szombati nap a csigás döntők napja volt, hazai sikerekkel, a törökök nagyon jók ebben is, nem csak a reflex (olimpiai) kategóriában, ahol a férfi és női kvótát is meg tudták szerezni. A török bírósági kollégák mondták is, hogy mivel pénteken meglelt mindkét kvóta, immár nagy a boldogság, lement az egész török csapatra nehezedő nyomás, könnyedén versenyeztek. Vasárnap a reflex (olimpiai) kategória döntői voltak. A férfiaknál erős orosz dominanciával, pedig a kvóta nekik nem jött össze. A nőknél is az orosz csapat győzött, bár nekik már a világbajnokságon meg lett a kvótájuk még 2019-ben. Egyéniben a hölgyeknél a fiatalság dominált, csupa húszév körüli lány jutott a 8. közé, akikkel nemrégiben még a Junior Európa Kupán találkozhattunk Hévizen, vagy épp a CEC sorozat valamelyik versenyén. A rutintalanság lehetett tán az oka, hogy a dán lány a bronzdöntőben rossz ütemben

kezdett lőni, így kénytelen voltam egy piros lapot kiosztani neki, ami egy ilyen szintű versenyen azért nem szokványos dolog.

Elmondhatom tehát, hogy minden megtörtént ezen a versenyen, ami csak megtörténhet egy bíróval, nagyon intenzív élmény, és örökre szóló tapasztalat, amiért nagyon hálás vagyok mindazoknak, akik nélkül nem lehettem volna ott. Vánky Sebastiánnak és Hegedűs Andrásnak, akik támogatták a felkészülésemet a kontinentális bírói vizsgára, és nyaggattak, hogy igenis csináljam meg, valamint a feleségemnek, aki mindig mellettem áll, és tudja mit jelent számomra az íjászat.

